

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2009. november 10. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A vesztegetés bűntette miatt a **vádlt** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2009. június hó 12. napján kihirdetett **3.B.1031/2008/18. számú ítéletét m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlottat mellékbüntetésül lefokozásra is ítéli.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Megállapítja, hogy a vádlott lakcíme helyesen: **(Település, utca, házszám, emelet, ajtószám).**

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat vesztegetés bűntette miatt 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönre és 100.000.- forint pénzmellékbüntetésre ítélte. 20.000.- forint vagyoni előnyre vagyonelkobzást rendelt el.

Rendelkezett a pénzmellékbüntetés átváltoztatásáról annak meg nem fizetése esetén, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelről, kötelezte a vádlottat a felmerült 30.000.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be:
az ügyész a vádlott terhére a lefokozás mellékbüntetés mellőzése miatt, annak kiszabása,
a vádlott és védő felmentés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartva a bűnösségi körülmények kiegészítése és a jogszabályi helyek helyesbítése mellett indítványozta, hogy az ítélet tábla az első fokú ítéletet változtassa meg, és a vádlottal szemben lefokozás mellékbüntetést szabjon ki.

Az ítélet tábla az ügyész fellebbezését ítélte alaposnak.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az elutasított bizonyítási indítványok közül **(név)** meghallgatására vonatkozó indítvány elutasítását nem indokolta meg (18. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal). A Be. 258. § (3) bekezdés f) pontja értelmében az ítélet tartalmazza az indítvány elutasításának indokolását is.

Az ítélet tábla álláspontja szerint **(név)** - aki a vádlotti intézkedés helyszínére később érkező rendőrök egyike volt - tanúvallomása az ügy szempontjából nem bír jelentőséggel, hiszen magáról a cselekményről konkrét tudomással nem bír, így az ő tanúkénti kihallgatása szükségtelen. Így e kérdésben helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, ezen eljárás szabálysértése az ügy érdemére kihatással nem volt, ezért a másodfokú bíróság csak annak megállapítására szorítkozott.

Az ítélet tábla az első fokú ítélet tényállását a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata, valamint az iratok egybehangzó adatai alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott első fokú ítéletben megjelölt vállalkozásából fennálló havi jövedelme kb. 200.000.- forint. Élettársa ugyanebben a vállalkozásban dolgozik, havi jövedelme 100.000.- forint. A vádlott kiskorú gyermeke után havi 20.000.- forint gyermektartásdíjat fizet.

A vádlott korábbi munkája során minimálisan végrehajtotta azokat a feladatokat, amiket meghatároztak neki, de aktivitás vagy lelkesedés, elhivatottság nem jellemezte tevékenységét. A szolgálati feladatok ellátása során bizonyítható fegyelmi vagy más bűncselekmény elkövetésére utaló problémák nem, azonban megjelenési, öltözködési hiányosságok merültek fel vele szemben. Dicsérve, fenyítve nem volt. Elöljáróival szemben tiszteletet mutatott, a kritikát meghallgatta.

A (határvadász század megnevezése) Határvadász Század 1066/2005. számú ügyrendjének keltje helyesen: **2005.** február 28.

A vádlott a (rendőr-főkapitányság megnevezése)- helyesen - (osztály megnevezése) Osztályán teljesített járőri szolgálatot.

(tanú neve) igazoltatására 2008. július 1-jén, délelőtt került sor.

A vádlott a Btk. 137. § 1/l. pontja alapján minősül hivatalos személynek.

Egyebekben az első fok ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítéletábrla a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

A vádlott felmentését célzó fellebbezések kétirányúak voltak.

A védő álláspontja szerint tekintettel arra, hogy a 62/2007. IRM rendelet előírja, hogy amikor a rendőr hatáskörét túllépve, jogosulatlanul intézkedik, és ezt észleli az előjárója, akkor az előjárói viszonyba lépett feljebbvalónak kell az átvett intézkedést befejeznie. Ebből következően álláspontja szerint a vádlott kötelességsszegést nem követett el.

A fentieken túl álláspontja szerint a korrupciós bűncselekmény vonatkozásában **(tanú neve)** állításával szemben a vádlott tagadása áll. Álláspontja szerint az ártatlanság vélelmére figyelemmel a tanú állítása nem elegendő a vádlott tagadásával szemben, annak bűnössége megállapításához.

A védelem a fentieken túl hivatkozott arra, hogy **(tanú neve)** tanú kihallgatására a nyomozás során törvénysértően került sor, mert kihallgatása kezdetén őt nem oktatták ki a jogaira. A tanú a későbbiekben pedig akként nyilatkozott, hogy ezt a nyomozati vallomását tartja fenn. Utalt arra, hogy a jogszabályoknak megfelelő kihallgatás kizárólag a bírósági tárgyaláson történt.

Az ítéletábrla nem osztotta a felmentésre irányuló védelmi fellebbezéseket.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a védelmi fellebbezések a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak, lényegében azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben - mely szerint nem kért 20.000.- forintot azért, hogy ne tegyen feljelentést - **(tanú neve)** vallomását fogadta el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást széles körben lefolytatta. Részletesen számot adott arról, hogy a vádlott tagadásával szemben milyen bizonyítékokat - és nem kizárólag **(tanú neve)** vallomását - fogadott el, illetőleg milyen tényekből következtetett a vádlott bűnösségére. E vonatkozásban indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett, indokai megfelelnek az iratokban rögzítetteknek.

A bizonyítékok értékelése az azokat közvetlenül észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nem kerülhet sor. Így e körben a védelmi fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a tanú kihallgatásával kapcsolatos védői álláspontot sem.

(**tanú neve**) első meghallgatására a nyomozás elrendelése előtt, 2008. július 25. napján került sor. A meghallgatási jegyzőkönyv tanúsága szerint (nyomozati iratok I/1-3. oldal) őt figyelmeztették az igazmondási kötelezettségére, vallomásmegtagadási jogára, valamint a hamis vád törvényes következményeire.

Még ugyanezen a napon, tanúként kihallgatták (**tanú neve**)-t, s a jegyzőkönyvből megállapítható (nyomozati iratok I/4-6. oldal), hogy ebben az esetben is megtörtént a tanú teljes körű kioktatása.

Ezt követően, a tanút 2008. július 31-én folytatólagos kihallgatása során (nyomozati iratok I/91-95. oldal) valóban nem figyelmeztették a mentességi jogára, de az ítéletábra álláspontja szerint a folytatólagos kihallgatás során az ismételt kioktatás már nem követelhető meg. Így az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően járt el, amikor a tanú nyomozati vallomását is bizonyítékként értékelte különös tekintettel arra, hogy a tanú a bírósági eljárásban, azzal egyező tartalmú vallomást tett.

A Rendőrségi Szolgálati Szabályzat 100. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a feljebbvaló és a rangban idősebb rendőr **jogosult**, illetőleg **köteles** előjárói viszonyba lépni, ha a rendőr intézkedése törvényellenes. Ugyanezen törvényhely (4) bekezdése azonban kimondja, hogy az előjárói viszonyba lépés nem járhat a szolgálati intézkedésbe való **indokolatlan** beavatkozással.

Tehát nem arról van szó, hogy amennyiben a feljebbvaló belép az intézkedésbe, akkor ő köteles továbbvinni az intézkedést. Jelen esetben az lett volna a beavatkozás, ha az előjáró, (**előjáró neve**) azt az utasítást adja, amire a vádlott az eljárás során hivatkozott, hogy ne tegyen feljelentést. Ez viszont nem történt meg, az előjáró csak arra adott utasítást, hogy a törvényellenesen bevont vezetői engedélyt a vádlott juttassa vissza (**tanú neve**)-nek.

A fentiekből következik, hogy a vádlott köteletségét megszegte, amikor a (**tanú neve**) által elkövetett szabálysértések miatt nem tett feljelentést.

Mindebből következik az is, hogy az elsőfokú bíróság az általa megállapított megalapozott tényállásból helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette.

Az ítéletábra - az elsőfokú bírósággal ellentétben - enyhítő körülményként értékelte a vádlott javára, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Ezzel szemben a

vádlott terhére súlyosító körülményként értékelte, hogy olyan személy követett el korrupciós bűncselekményt, akinek e bűncselekmény megakadályozása lett volna a kötelessége.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a rendőrként korrupciós bűncselekményt elkövető vádlott esetében az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama és a felfüggesztés próbaideje nem olyan súlyos, hogy annak lényeges enyhítése lenne indokolt.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor nem alkalmazott a vádlottal szemben lefokozást. E mellékbüntetés vonatkozásában nincs olyan kizáró ok, mely szerint a szolgálati viszony megszűntével nem szabható ki. Az irányadó bírói gyakorlat szerint a korrupciós bűncselekményt elkövető rendőrrel szemben nem lehet eltekinteni e mellékbüntetés kiszabásától (BH 2008. évi 80. számú jogeset). A cselekmény jellege miatt a vádlott méltatlanná vált a rendfokozatra.

Ezért osztva az ügyészi fellebbezést az ítélet tábla a vádlottat a Btk. 131. § (1) és (2) bekezdése alapján mellékbüntetésül lefokozásra is ítélte.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a korrupciós bűncselekményt elkövető vádlottal szemben pénzmellékbüntetést szabott ki, azonban tévesen jelölte meg annak jogszabályi alapját, hiszen a vádlottal szemben - helyesen - a Btk. 64. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján került kiszabásra a pénzmellékbüntetés, azaz azért, mert a vádlott haszonszerzés végett követte el a bűncselekményt. Ezért az ítélet tábla a jogszabályi hivatkozást ekként módosította.

Helyesen járt el akkor is, amikor a vádlott által **(tanú neve)**-tól átvett 20.000.- forint vagyoni előnyre vagyonelkobzást rendelt el, azonban tévesen jelölte meg annak egyik jogszabályi alapját, mert az nem a Btk. 77. § (1) bekezdés e) pontja, hanem - helyesen - **Btk. 77/B. § (1) bekezdés e) pontja**.

A fentiekén túl az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályhelyeket hiányosan hívta fel, így nem hivatkozott a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése esetében a Btk. 89. § (2) bekezdésére, valamint az előzetes fogvatartás beszámításánál a Btk. 99 § (2) bekezdésére, noha azokat alkalmazta, így e jogszabályi helyekre történő utalást az ítélet tábla jelen határozatával pótolta.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a fellebbezések közül az ügyész fellebbezését alaposnak ítélve az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott személyi igazolványából megállapította, hogy a vádlott lakcíme helyesen: (Település, utca, házszám, emelet, ajtószám).

Szeged, 2009. november 10.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.279/2009/3. számú ítélete, illetve a Csongrád Megyei Bíróság 3.B.1031/2008/18. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része 2009. november 10. napján jogerős és - fel nem függesztett részében - végrehajtható.

Szeged, 2009. november 10.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke